

Prelatovo pismo (ožujak 2014.)

Mjesec ožujak ima posebno značenje, jer slavimo Navještenje Naše Gospe i svetkovinu svetoga Josipa: to su dva lika koja blistaju po svojoj vjernosti prema planovima Božjim i koja su potpuno ispunila ono što je Gospodin od njih tražio, jer su znali savršeno ljubiti.

10.03.2014.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Mjesec ožujak ima posebno značenje, jer slavimo Navještenje Naše Gospe i svetkovinu svetoga Josipa: to su dva lika koja blistaju po svojoj vjernosti prema planovima Božjim i koja su potpuno ispunila ono što je Gospodin od njih tražio, jer su znali savršeno ljubiti.

Ove godine se osim toga spominjemo stote godišnjice rođenja don Alvara i dvadesete godišnjice njegova *dies natalis*, odlaska na Nebo. U njegovom životu blista kao najvrjedniji biser ona nadnaravna i ljudska krepost vjernosti. Zatim, 28. ožujka, dolazi godišnjica svećeničkog ređenja našega Oca i to je očit znak potpune odanosti prema božanskom pozivu: ***netaknuta, čvrsta, djevičanska, radosna i neupitna vjernost prema vjeri, čistoći i putu***[1]. Logično je, dakle, da ćemo uz temeljiti i zahvalni osobni ispit savjesti ovih tjedana misliti na to kakav je naš odgovor prema

božanskom pozivu koji je svatko od nas primio.

Početak Korizme je uskoro i to je poticaj za odlučne korake na putu; liturgijsko vrijeme koje ***nam danas postavlja ovo odlučujuće pitanje: Rastem li ja u svojoj vjernosti prema Kristu, u svojoj potrebi za svetošću? Živim li ja širokogrudno apostolat u svakodnevici, svojem običnom radu, među svojim poslovnim kolegama?***[\[2\]](#). Gajimo, kao i u ostalim danima u godini, intenzivniju molitvu, velikodušnije mrtvljenje i često prakticiranje djela duhovnog i tjelesnog milosrđa koja, ukoliko su prožeta vjerom i ljubavlju, znače jaki poticaj našim željama za svetošću. To nije pitanje osjećaja, nego vibracija vlastite zaljubljene duše, premda se može osjećati umor i teret vlastitoga Ja.

Nedostaje nekoliko dana do stote godišnjice rođenja predragoga don

Alvara. Od kada je počela godina mislili smo na taj datum, 11. ožujka, pogledom upravljenim u tog sina svetoga Josemarije, predana bez pridržaja, koji je na divan način usvojio duh Opusa Dei. Dekret kojim Crkva priznaje njegove kreposti tvrdi da je njegovo najveće obilježje bilo „neupitna vjernost iznad svega Bogu u brzom i velikodušnom ispunjavanju njegove volje; vjernost Crkvi i Papi; vjernost svećenstvu; vjernost kršćanskom pozivu u svakom trenutku i u svakoj životnoj okolnosti“[3]. I zaključuje da je život don Alvara „primjer ljubavi i vjernosti za sve kršćane“[4].

Vjernost ljudskog bića prisno je sjedinjena s vjernošću Boga koji je *vjeran u svim riječima svojim i svet u svim svojim djelima*[5]. Kada nam pripovijeda o patrijarsima i pravednicima Staroga zavjeta Sveto pismo **naglašava jedan veoma bitan dio vjere. Vjera nije predstavljena**

samo kao putovanje već i kao proces gradnje i pripreme mjesta na kojem će ljudi zajedno boraviti (...). S vjerom dolazi nova pouzdanost i čvrstoća koju daje samo Bog[6].

Lik don Alvara upisan je u tom dugom nizu ljudi odanih Bogu – od Abrahama i Mojsija do svetaca Novoga zavjeta – koji su nastojali čitav svoj život posvetiti ostvarenju primljene zamisli. Ništa ih nije moglo udaljiti, ni milimetar, od božanske volje: bilo da su to izvanjske ili unutarnje poteškoće, patnje, progonstva..., jer su stajali čvrsto uz predragu Gospodinovu Volju.

Abraham je pozvan da povjeruje Riječi. Vjera podrazumijeva da nešto naizgled prolazno, kao što je to riječ, postaje apsolutno kada dolazi od Boga. Kada dolazi od Boga, riječ je čvrsta stijena na kojoj možemo graditi svoje

živote[7]. I kao što je rekao Benedikt XVI. „vjernost je prolaskom vremena ime ljubavi“[8].

Uvijek kada bi bila neka važna godišnjica, don Álvaro bi se obično Gospodinu obratio ovom molitvom: „Hvala, oprosti, pomogni mi više“. Ništa logičnije nije nego da bi na isti način reagirao prigodom svoje stote godišnjice rođenja. Te riječi čine molitvu kojom se dolično trebamo obratiti Presvetom Trojstvu: zahvaljujući za primljena dobročinstva – ona su mnoga, puno ih je više nego što možemo zamisliti – moleći oproštenje za svoje propuste i grijehe; koristeći se njegovom pomoću kako bismo i dalje služili – više i bolje – kao dobri i vjerni sluge.

Prije nekoliko godina, na jednu od tih godišnjica, don Álvaro se zadržao na pregledu prošlog vremena. Njegove misli nam mogu poslužiti za naš razgovor s Bogom; prije svega kada iz

bilo kojeg razloga pred nama na očit način ustanu porazi i slabosti. To su i sada izrazi koji mogu ispuniti nadom. „Kada pogledam u kalendar svoga života – rekao je – mislim na starije stranice. One su starije, ali nisu bačene u korpu, jer ostaju pred očima Božjim. Koliko je Gospodinovih dobročinstava! Već prije rođenja pripremao mi je pobožnu kršćansku obitelj koja mi je pružila dobro obrazovanje. Zatim, toliko događaja koji su označili moj život. Prije svega, susret s našim Ocem, koji je potpuno promijenio moj život i to na vrlo brz način. I onih skoro četrdeset godina prisnog i postojanog kontakta s našim Utemeljiteljem...”[9].

Također i nas prati Gospodin neizmjernom strpljivošću kroz godine, mjeseci i tjedne opraštajući nam, pomažući nam i potičući nas. Osim toga, mnogi od vas nisu upoznali našega Oca dok je živio

ovdje na zemlji, a svi ga možete upoznati i s njim se ophoditi zahvaljujući njegovim djelima i povjerljivom razgovoru koji on želi održavati sa svima s Neba. U našim rukama je ostavio – skupa s duhom Opusa Dei – sasvim konkretnu mogućnost da postanemo sveti, temeljito ostvarujući ovaj put koji Gospodin nudi mnogim ljudima. Uz pomoć Božju, po zagovoru Presvete Marije i svetoga Josipa, svetoga Josemarije i tolikih ljudi koji su ga već prešli do kraja..., *póssumus*[10], također i mi možemo prijeći taj put.

19. ožujka, svetkovina svetoga Josipa, govori nam i o obnavljanju predanja u služenju Bogu i dušama. Gospodin je sve nas kršćane od vječnosti pozvao da se poistovjetimo s Isusom Kristom. A sveti Josip je nakon Presvete Marije stvorenje koje je najbolje odgovorilo ovom nazivu: on je *vjerni i razumni upravitelj što će ga gospodar postaviti nad svojom*

poslugom[11]. Prema tome on je zaštitnik Crkve i Opusa Dei i uzor je za sve Isusove učenike.

Nije mi teško ponoviti da je don Álvaro bio vjieran čovjek: vjieran kršćanin, svećenik i biskup. Sveti Josemaría je rekao: ***želio bih da ga oponašate u mnogom, ali prije svega u odanosti. U nizu godina njegova poziva bilo je ljudski gledajući mnogih prilika za ljutnju, neugodnosti ili nevjernosti; a uvijek je imao jedinstven osmijeh i vjernost. Iz nadnaravnih razloga, ne zbog ljudskih kreposti. Bilo bi vrlo dobro kad biste ga u tome oponašali***[12].

Njegova neprestana ustrajnost, potpuno nadnaravna, imala je svoj korijen u ljudskoj kreposti odanosti koju je već od malena zadobio u svojoj obitelji, a zatim je ona godinama rasla. Koliko je potrebna ta

krepost! Mnogi ljudi ne shvaćaju, da nije moguće obostrano pouzdanje kada ona nije prisutna, a praktički je nemoguć miran i plodonosan suživot u jednom društvenom okviru.

„Budimo dakle vjerni, kćeri i sinovi moji. Nadnaravnom vjernošću koja je istovremeno ljudska odanost, krepost svojstvena zrelim muškarcima i ženama koji su napustili nezrelo ponašanje i prema svojim obavezama se ponašaju odgovorno i vjerno“[13].

Odanost! Vjernost! Zrelost u dobru! U velikom i u malenom, u malo toga i u mnogom. Htjeti borbu, iako ponekad izgleda da ne želimo. Ako dođe čas slabosti, širom otvorite dušu i dopustite blago vodstvo: danas se uspnem dvije stepenice, sutra četiri... Slijedeći dan, možda nijednu, jer smo ostali bez snage. Ali hoćemo. Imamo barem želju da hoćemo. Djeco, to već znači borbu[14].

Potrebno je upravljati srcem i osjećajima i ublažavati ih pomoću razuma koji je prosvijetljen vjerom. Don Álvaro je pisao: „To vam može pomoći da budete velikodušni prema Bogu, ali ne mogu to biti jedini i glavni pokretači vaše vjernosti, jer to bi bio stvarno opasan sentimentalizam i deformacija ljubavi. Mnogi ljudi daju preveliku važnost unutarnjem raspoloženju. Mnogo računaju na srce, a malo na razum. Ako im se sviđa, ako im je drago, smatraju se sposobni za sve i drže se entuzijazma; ako ne, ostaju prazni. Mi se moramo osigurati protiv te zasljeđivanja (...). Samo tako ćemo u trenucima kušnje primijetiti da nevjernost nikad nema razumnog razloga“[15].

Don Álvaro je izbliza i na prvom mjestu slijedio Božji poziv. Bog mu je podario za olakšicu ljudske i nadnaravne kvalitete, a sve to je on stavio na služenje primljenom

poslanju. Poznat je odgovor koji je dao madridskom biskupu malo prije primanja svećeničkog ređenja. Rekao mu je don Leopoldo da je sa svojim civilnim i akademskim titulama vrlo cijenjen i poštivan u crkvenim redovima gdje je trebao ostvariti mnoge poslove po nalogu našega Oca. Ali, nakon svećeničkog ređenja, rekao je biskup, mnogi će napustiti to mišljenje. Don Álvaro mu je odgovorio da mu to nije važno: već je Bogu bio predao sve što je imao – ljudski ugled, projekte, profesionalne mogućnosti – od kada je odgovorio na nebeski poziv da se posvećuje u Opusu Dei. Nije mu bio važan ljudski sud, već želja da ljubi Boga i da ispuni njegovu Volju. Želio je *sakriti se i nestati*, kao sveti Josemaría, kako bi postao podobno sredstvo u služenju Crkvi.

Njegova želja da se poistovjeti s duhom Opusa Dei izražena je slikovito kada je odabran kao prvi

nasljednik svetoga Josemarije. Tvrdio je da nije izabran Álvaro del Portillo, nego ponovno naš Utemeljitelj koji je s Neba nastavio upravljati Djelom. U takvom načinu govora i postupka nije vidio ništa posebno ili neobičnog, jer je bio sasvim uvjeren da ga je Bog potražio kako bi bio *sjena* našega Oca na zemlji; a iza toga vodič kako bi prenio veliki dio milosti vjernicima Opusa Dei i mnogim drugim ljudima po cijelom svijetu.

Vir fidélis multum laudábitur[16],
vjerni muž bit će mnogo čašćen. S velikim razlogom možemo te riječi iz Svetoga pisma primijeniti na predragoga don Alvara. To je učinio Ivan Pavao II. u brzojavu koji nam je poslao 23. ožujka 1994., istog dana kada je preminuo taj dobri Otac i Pastir. Dok je svim vjernicima Djela saopćio svoje duboko saučešće, sjećao se „u zahvalnosti Gospodinu za život ispunjen svećeničkim i

biskupskim žarom preminuloga, primjera jakosti i pouzdanja u božansku Providnost koje je postojano prikazivao, kao i svoju vjernost Petrovoj stolici i svoje velikodušno crkveno služenje kao prisan suradnik i dostojan nasljednik (...) Josemarije Escrivá“[17].

Druga lijepa godišnjica koja nam govori o toj kršćanskoj kreposti na kraju mjeseca je svećeničko ređenje našega Oca. Tog 28. ožujka 1925. naš Otac je na novi, sakramentalni način označio svoju obavezu vjernosti koju je gajio od kada je osjećao slutnje božanskoga poziva dok je još bio mladić. To je održao aktualno i djelotvorno u svakom trenutku, tako da je na kraju svog zemaljskog puta mogao tvrditi: ***Nikad se ne kolebajte! Od sada vam kažem (...) da imate božanski poziv, da vas je Isus Krist pozvao od vječnosti. Nije na vas samo ukazao prstom, već vas je poljubio u čelo. Stoga za***

mene vaša glava svijetli kao svjetiljka. To o svjetiljki ima svoju priču... To su one velike zvijezde koje svjetlucaju u noći, tamo gore, na nebu plavetnom i tamnom, kao veliki dijamanti koji su nevjerojatno bistri. Tako bistar je vaš poziv: onaj svakoga pojedinca i moj[18].

Nastavimo moliti za Crkvu i Papu, posebno za vrijeme duhovnih vježbi na koje ću ići i ja. Sutra ću početi dane duhovne obnove kako bih zatim bio prisutan na kongresu za stotu godišnjicu rođenja don Alvara koji će biti od 12. do 14. ožujka na Papinskom Sveučilištu Svetoga Križa. A danas ću s radošću kao i uvijek podijeliti đakonsko ređenje Pridruženima Prelature u župi Svetoga Josemarije. Molimo Gospodina da oni budu vrlo vjerni tom novoprimljenom pozivu i proširimo tu molitvu na sve

sjemeništare i klerike po cijelom svijetu.

Ne bih želio završiti a da vam ne kažem da ću 22. ožujka, kada budem slavio svetu Misu u bazilici Svetoga Eugeniya u spomen odlaska don Alvara u Nebo, biti koliko je moguće sjedinjen sa svima vama, moleći Gospodina da nas učini potpuno vjernima i da nas ispuni svojom revnošću za dušama, kako to često spominje Papa. Podržite, kao što vam uvijek kažem, moje nakane.

Sa svom ljubavlju vas blagoslivlja

vaš Otac

+ Javier

Rim, 1. ožujka, 2014.

[1] Sveti Josemaría, *Pismo*, 24.3.1931., br. 43.

[2] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 58.

[3] Kongregacija za kanonizaciju,
Dekret o krepostima Sluge Božjega
Alvara de Portillo, Rim, 28.6.2012.

[4] *Isto*.

[5] *Ps* 145, 13.

[6] Papa Franjo, Litt. enc. *Lumen
fidei*, 29.6.2013., br. 50.

[7] *Isto*, br. 10.

[8] Benedikt XVI., Homilija u Fatimi,
12.5.2010.

[9] Don Álvaro, bilješke s obiteljskog
skupa, 11.3.1991.

[10] *Mt* 20, 22.

[11] Rimski misal, svetkovina svetoga
Josipa, *Ulazna pjesma* (Lk 12, 42).

[12] Sveti Josemaría, bilješke s
obiteljskog skupa, 19.2.1974.

[13] Don Álvaro, *Pismo*, 1.2.1987. („Obiteljska pisma“, svezak 1, br. 287).

[14] Sveti Josemaría, bilješke iz razmatranja, veljača 1972. („U razgovoru s Gospodinom“, str. 154).

[15] Don Álvaro, *Pismo*, 19.3.1992., br. 31 („Obiteljska pisma“, svezak 3, br. 321).

[16] *Izr* 28, 20.

[17] Ivan Pavao II., brzojav mons. Javieru Echevarriji, 23.3.1994.

[18] Sveti Josemaría, bilješke iz razmatranja, 19.3.1975. („Na putovima vjere“)

© 2014. *Prælatūra Sanctæ Crucis et Operis Dei* (Ovaj materijal ne smije se reproducirati, u cijelosti ili djelomično, bez izričitog odobrenja nositelja autorskih prava).

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/prelatovo-pismo-
ozujak-2014/](https://opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-ozujak-2014/) (3.03.2026.)